

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mráky a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Z. F.**, zast. Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2 – Vinohrady, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2019, čj. OAM-1047/ZA-ZA11-P17-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2020, čj. 13 Az 25/2019-26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce požádal dne 9. 12. 2018 o udělení mezinárodní ochrany. K žádosti uvedl, že je občanem Uzbekistánu, kde se i narodil, není politicky činný, nepatří k národnostní menšině, vyznává islám. Celkem má v Uzbekistánu tři děti, jedno s bývalou manželkou a dvě s přítelkyní. Z Uzbekistánu odcestoval legálně, přes Kazachstán a Ukrajinu do Polska, kde neúspěšně žádal o vízum a odkud přicestoval do ČR. Z Uzbekistánu odcestoval za prací, aby mohl splatit dluhy. Obává se tlaku a žaloby ze strany věřitelů, resp. uvěznění a špatného zacházení v případě návratu.

[2] Rozhodnutím ze dne 18. 4. 2019 žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, s tím, že skutečnosti uplatněné žalobcem nespádají pod zákonem vymezené důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce podal proti rozhodnutí žalobu, městský soud však přisvědčil názoru žalovaného a žalobu zamítl.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Výrok rozhodnutí žalovaného nebyl dostatečně určitý, protože v něm nebylo uvedeno místo pobytu stěžovatele, ani příslušný správní orgán. Žalovaný nedostatečně posoudil tvrzené azylové důvody a neodůvodnil rozhodnutí. Stěžovateli v Uzbekistánu hrozí pro zadluženost pronásledování jak ze strany soukromých osob, tak i státních orgánů. Jako žadatel o azyl může být po návratu pronásledován, uvězněn a mučen.

[4] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (blíže k tomu usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[5] Kasační stížnost je sice přípustná, je však nepřijatelná.

[6] Neuvedení některého z identifikačních údajů účastníka řízení dle § 68 odst. 2 správního řádu ve výroku rozhodnutí (zde pobyt stěžovatele, *trvalý* pobyt stěžovatel totiž na území ČR nemá) může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou (srov. rozsudek ze dne 10. 9. 2015, čj. 7 Azs 166/2015-48 nebo usnesení ze dne 1. 6. 2017, čj. 9 Azs 14/2017-30, bod 26). K takové záměně však zjevně v posuzované věci dojít nemohlo (viz bod 17 napadeného rozsudku). Žalovaný rovněž ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož rozhodoval, v řízení však nevystaly žádné pochybnosti o tom, že byl správním orgánem příslušným pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany (shodně výše cit. věci 7 Azs 166/2015 a 9 Azs 14/2017, bod 27).

[7] Pokud jde o postup žalovaného při posuzování žádosti stěžovatele, podle rozsudku ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS, musí být podklady pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné. Z rozsudku městského soudu plyne, že podklady, na které spoléhal při rozhodnutí žalovaný, uvedené požadavky splňovaly. Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení (viz již rozsudek ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 22/2003-41).

[8] Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu (rozsudek ze dne 31. 10. 2003, čj. 4 Azs 23/2003-65). Pronásledovatelem ve smyslu zákona o azylu sice může být i nestátní původce (např. skupina věřitelů), ovšem jen tehdy, pokud státní orgány nejsou (systémově) schopny nebo ochotny poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu (např. rozsudek ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004-48). V případě stěžovatele ale jde zjevně o „jen“ obavy z legálního postupu věřitelů (již žalovaný dostatečně vyjasnil, že policie v Uzbekistánu na stěžovatele či jeho rodinu nátlak kvůli dluhům nevytvářela). Z ničeho též nevyplývá, že by případně nemohl využít prostředků ochrany ve své zemi (srov. nedávno k situaci v Uzbekistánu usnesení NSS ze dne 1. 9. 2020, čj. 4 Azs 82/2020-50, bod 19). Vůle pracovat v Evropě (a případně sem pozvat rodinu, jak uvedl stěžovatel) není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. NSS dlouhodobě odmítá snahu o legalizaci pobytu cizince prostřednictvím institutů azylového práva (viz např. rozsudky ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 7/2003-60, ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 Azs 138/2004-44, č. 397/2004 Sb. NSS a další).

[9] Pokud jde o tvrzení stěžovatele ohledně nebezpečí při návratu do Uzbekistánu, je pravda, že Uzbekistán je obecně hodnocen jako nesvobodná země s výraznými nedostatky v oblasti politických práv a občanských svobod (srov. usnesení ze dne 3. 10. 2018, čj. 6 Azs 291/2018-25, bod 10). Stěžovatel však není nijak politicky aktivní. Pokud jde o tvrzené nebezpečí ze strany státních orgánů, ekonomičtí migranti ani neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu obvykle nečelí po návratu do Uzbekistánu problémům ze strany státních orgánů (cit. věc 6 Azs 291/2018, bod 10, a věc 4 Azs 82/2020, bod 19). Stěžovatel i v kasační stížnosti zůstal na zcela obecných tezí (např. příběh jiného azylanta, ke

kterému se již přiléhavě vyjádřil městský soud v bodu 26), nic proto nenasvědčuje tomu, že by mu hrozilo při návratu konkrétní nebezpečí.

[10] NSS proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu